

Cristian Cărpenu
Ce culoare are cerul tău?

Copyright@ Cristian Cărpenu, prima ediție
Copyright@ UNCONVENTIONAL PUBLISHING 2019
pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din carte.

UNCONVENTIONAL PUBLISHING
Str. Înclinată, Nr. 37, Lot 1, Constr. 2, Sector 5, București
email: contact@edituraup.ro
www.edituraup.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CĂRPENARU, CRISTIAN
Ce culoare are Cerul tău? / Cristian Cărpenu. - București :
Editura Up, 2019
ISBN 978-606-94796-0-5

821.135.1

Redactor: OANA ARION
Bun de tipar: Noiembrie 2019
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CRISTIAN CĂRPENARU

CE CULOARE ARE CERUL TĂU?

București 2019

1.

CONFUNDATĂ în năvodul gândurilor, rătăcind între ceva și altceva, purtată de adolescentinul entuziasm al nemărginirii spre ținuturi necunoscute și captivante tresărise subit, surprinsă de acel zgomot care ar fi putut foarte ușor să fie confundat cu o șoaptă, cu o briză neastâmpărată, cu un glas care încă ezită sau cu un simplu pas rătăcit. Deși în primă fază se încruntase, oarecum deranjată de acel moment de contondentă derută, totuși, lăsându-se gădilată de îmbietoarea melodicitate a zgomotului își frânsese buzele într-un larg surâs, amintindu-și că azi trebuie să fie fericită, pentru că așa se întâmplă pretutindeni într-o astfel de zi. Așa că, dacă trebuie e bine să fie chiar așa. Nu are rost să se împotrivească firescului mers al lucrurilor, deși îi era cu mult mai bine acolo, în valurile gândurilor, sub o indefinibilă stare de bine care de obicei, în clipele de singurătate îi umplea sufletul cu un tremur voluptos și medicamentos.

Simțise, aproape instantaneu, acel amalgam de durere și speranță care, cu o dibace lovitură de spadasin născut pentru a se duela până în ultima zi a existenței sale îi atinsese măruntaiele sufletului.

O mână, caldă și mătăsoasă, coborâse ușor peste umărul său. O simplă atingere care, într-o firimitură de clipă, îi stârnise o mulțime de amintiri.

— Haide, Cristina, suflă în lumânări! auzise ea dintr-odată glasul mamei sale.

Numaidecât, ghidându-se după căldura emanată de lumânări suflă cu putere. Încăperea se lasă cotropită de ropotul aplauzelor, semn că reușise să le stingă pe toate. Să stingi șaptesprezece lumânări nu este chiar atât de ușor.

O vreme ezitase, scotocind în căutarea unei dorințe. Așa este la orice aniversare, trebuie să-ți pui o dorință. Una secretă. Pe care să nu o știe nimeni, pentru că altfel nu se mai îndeplinește. În timp ce tot înlocuiește o dorință cu o alta simte freamătul nerăbdător al invitațiilor.

Totuși, nu-i chiar atât de ușor să-ți pui o dorință atunci când ai șaptesprezece ani. Îți trec atât de multe prin cap încât îi este foarte greu să aleagă una. A strâns atât de multe dorințe, toate pline de entuziasm. Așa că este absolut normal să-i fie greu când este pusă să aleagă. La care să renunțe? Dacă alege o dorință mult prea simandicoasă oare nu cumva o să pară o egoistă? Dar celelalte dorințe, repudiate de acest ritual, vor aștepta ele docile ivirea următoarei aniversări? Chircindu-și buzele a ales o dorință. Una singură.

După ce stinge lumânările tortului, fruntea sa se lasă brăzdată de o mulțime de sărutări însoțite de urări de bine, rostite pe diverse tonalități.

În mod normal ar fi trebuit să se simtă fericită, fiind înconjurată de atât de mulți prieteni. Dar, o undă de tristețe, care sălășuia în sufletul său, îi măcina fiecare clipă cu ajutorul unui pervers tremur lăuntric.

Vreme de câteva minute, cu trupul cuprins de inexplicabile frisoane și sufletul zvâcnind convulsiv așteaptă să-i audă glasul, să-i simtă prezența care de ceva vreme își revărsase înăuntrul ei roua împlinirii. Nici măcar nu știe dacă acest freamăt este ceva firesc, ceva care li se întâmplă tuturor oamenilor sau măcar celor de vârsta ei. Totuși se întâmplă de la o vreme din ce în ce mai intens, amestecând chinul și plăcerea în cuva nopților de aprige insomnii. Chiar și acest chin, repetat noapte de noapte cu aceeași intensitate, a ajuns să-l creadă un privilegiu, un secret pe care nu dorește să-l împărtășească cuiva.

Zadarnic adulmecase, neresimțind inconfundabilul parfum al trupului său. Însă, după ce a tras adânc aer în piept, înclinând dezamăgirea într-un oarecare sertar a eliberat un surâs forțat și înșelător. Nu avea de gând să-i întristeze pe ceilalți. Invitații veniseră pentru un prilej de bucurie. Ziua în care doamna Antoaneta Măcelaru, tanti Neta, cum îi spuneau toți cei care o cunoșteau pe mama Cristinei îi îmbia pe cei tineri cu prăjituri, suc și bineînțeles cu tradiționala felie de tort. Ziua în care, la fel ca anul trecut pretinde că este fericită, râzând și chicotind odată cu cei din jur, lăsându-se cotropită de vuietul firesc al felului lor de a fi.

Oare nu așa procedase dintotdeauna? Bineînțeles că da. Dintotdeauna procedase așa, stând dreaptă, însă

niciodată semeață, mai mereu căutând cu înfrigurare să se adapteze la iureșul gloatei, deși ceva dinăuntru ei îi șoptește, aproape în fiecare zi, că nu o să reușească. Șoaptele sufletului său îi presăraseră peste brazdele așteptării tumultoase înșiruii de cuvinte care, de la o vreme au început să se transforme într-un vacarm asurzitor.

În ciuda acestor voci, care țipau în timpul spovedaniei sale, Cristina încă nu deznădăjduia. De ce să fi făcut acest lucru? Încă este tânără și fragedă. Viața încă îi stă la picioare precum covorul roșu de la dineurile oficiale.

I se spusese de nenumărate ori că este tânără și frumoasă, dar mai ales faptul că, la un moment dat, viața o să o răsplătească cu vârf și îndesat. La început chiar crezuse toate aceste lucruri, cu înverșunarea bătrânelor de a respecta cele scrise și nescrise, cu nenumăratele sfaturi venite de la tot soiul de persoane care le călcaseră pragul casei, ajungând la un moment dat să nu mai înțeleagă nimic, pretinzând însă că înțelege, temându-se ca nu cumva să pară o ființă răsfățată și nerecunoscătoare. Chiar părintele Florian se îngrijise de acest lucru, vizitând-o în fiecare duminică.

Întotdeauna intra în casa familiei Măcelaru răspândind inconfundabilul miros de tămâie, ceară de lumânări și lavandă. Numai decît glasul lui blajin, ușor tăgănat încălzea sufletele celor două femei cu acea învolburată speranță ortodoxă.

— Săru' mâna, părinte!

— Să trăiești, copil blajin, îi răspundea el de fiecare dată.

Duminică de duminică, aproape de vremea prânzului, preotul o asculta timp de o oră, uneori chiar mai mult, pe tânăra Cristina, care îi povestea pățaniile din timpul săptămânii. Nu era cruțat nimeni. Nici pisica Miți, cea care spărsese o sticlă de lapte. Nici Baron, câinele care rupsesse gardul din grădină, dând iama prin găinile vecinei.

Într-o împletire a descătușării frenetice și a încătușării anumitor evenimente sau vorbe care nu puteau fi reproduse, cel puțin nu de către ea, Cristina se lansa în zborul monologurilor care alternau, urcând și coborând, alergând sau mărșăluind. Vorbele ei păreau uneori că se înalță spre ceruri. Alteori se preschimbau în șoapte asemănătoare adierilor eoliene. Buzele sale, două dungi de sidef alergau neconținut, de parcă, dintr-odată, timpul devenea cel mai aprig dușman al său.

Adeseori șuvoiul de cuvinte se întrerupea subit, dând impresia că, din prea mult entuziasm uitase ideea. Însă, după ce trăgea adânc aer în piept slobozea din nou cuvintele, cu aceeași viteză.

De fiecare dată chipul său oval era scaldat de molipsitoarea lumină a beatificării, inima pulsând vijelios în pieptul său, aidoma clopotului unei biserici care își îmbie poetic credincioșii.

— Părinte... șoptise ea.

— Spune, copil blajin, o îndemnase preotul.

— Dacă mă gândesc la o anumită persoană mai mult decât toți ceilalți la un loc, înseamnă că sunt o păcătoasă?

— Nicidecum copilă, o asigurase preotul prinzându-i fragilele mâini albe în palmele lui mari și noduroase.

— Chiar dacă mă gândesc la el mai mult decât la Dumnezeu? insistase Cristina.

— Dumnezeu este uneori răbdător. O să vină și timpul când te vei gândi la Cel de Sus. Nu trebuie să te îngrijorezi.

Tânăra oftase prelung, strângând cu putere mâinile preotului. Dintr-odată se simțise cu adevărat despovărată, buzele ei descleștându-se într-un surâs larg. Dar poate că preotul îi spunea aceste vorbe doar așa, din milă sau poate pentru că așa a fost școlit încă din tinerețe, spunându-i și ei aceleași vorbe de încurajare pe care le adresează chiar și bătrânilor aflați în ultimele zile de viață pământească.

— Are un glas atât de cald, rostise ea. Într-un anume fel mereu reușește să-mi vindece orice supărare.

— Mă bucur să aud asta, copilă!

— Uneori îmi povestește cum este lumea de afară, cum se comportă oamenii, animalele, copacii. Dar cel mai mult îmi place cum descrie el culorile, mai ales cerul.

Brusc, încrețindu-și fruntea, tânăra își retăsese mâinile.

— S-a întâmplat ceva, copilă? Te frământă ceva.

— Părinte...

— Da, copilă!

— Cât de înalt este cerul?

— Depinde. Depinde cum, dar mai ales când îl privești. Uneori este foarte aproape, alteori mult prea departe.

— Dar eu nu am să pot privi niciodată cerul, murmurase ea cu tristețe.

— Ba da, copilă, poți! Atâta vreme cât o vei face cu ochii sufletului, cerul va fi veșnic alături de tine.

— Dar culorile...

Ar fi vrut să-i spună multe, însă cuvintele se năruiseră, trasând între ea și celălalt o imensă și hrăpăreață prăpastie. Întreaga sete a cunoașterii își scursese vigoarea în umbrele tăcerii, ca și cum, începând chiar din acea secundă, absolut nimic nu mai avea vreo importanță.

Întregul miraj al clipelor de altădată, chiar și cel al zilei de ieri se destrămase, rescriind cu literele nedumeririi tainele care, până în urmă cu doar câteva minute păreau clare și străvezii.

Chiar și părintele Florian sesizase acest lucru, devenind reticent și poate mult prea precaut. Poate că ar fi fost indicat să adauge ceva. O vorbă de duh, un citat motivațional din Sfânta Scriptură sau o simplă vorbă de încurajare. Însă, alegând să tacă, dintr-un motiv știut doar de el, preotul sporise intensitatea îngrijorării din sufletul acestei tinere.

2.

ANTOANETA se trezise cu mult înainte de răsăritul soarelui, având grijă să nu tulbure somnul Cristinei, care încă mai dormea în patul din care ea tocmai se ridicase.

Timp de câteva clipe admirase chipul fiicei sale, lăsându-se invadată de o biciuitoare nostalgie. Însă, amintindu-și de faptul că era o zi specială, în care ea avea foarte multe lucruri de făcut, sărise din pat, alergând spre bucătărie cu tălpile goale.

Nu putea să o dezamăgească. Era ziua ei de naștere. Ziua în care trebuia să zâmbească larg, oarecum tendențios și adolescentin, aproape conspirativ. O undă de entuziasm și energie îi brăzdă gândurile, ca o reîntinerire care își clădise în sufletul ei un cuib de vise și planuri de viitor.

Deschise larg fereastra, lăsând să pătrundă înăuntru vacarmul aceluși prolog, cu ramurile copacilor dansând agale sub foșnetul frunzelor, cu pași ce călcau timid, bucurându-se sau întristându-se, ca și cum s-ar fi temut să nu-i trezească pe cei care încă își permiteau să mai doarmă sau doar să lenevească. Acestea erau

clipele în care cucuta și nectarul își vărsau amestecul înăuntrul său, ca o necesară resuscitare a felului său de a fi.

Inspiră adânc, hrănindu-se cu acel parfum al imensului spectacol numit viață. În piept inima îi zvâcnea galopant. În cutia craniană puzderia de gânduri ce se nășteau și mureau într-o fracțiune de secundă, între sfidare și resemnare, dans și contemplație părea prinsă într-un dans capricios. Apoi, reamintindu-și că are o mulțime de lucruri de făcut se concentrează asupra bucătăriei, mângâind butoanele aragazului, dansând cu vesela, mai mereu cu zâmbetul pe buze, precum o veritabilă gheișă ale cărei buze au fost crestate adânc de o severă educație a zâmbetului etern.

La cei trezeci și opt de ani ai săi, Antoaneta Măcelaru încă își păstra nealterate trăsăturile tinereții, lăsând tuturor impresia că din umerii existenței sale timpul nu îndrăznise să muște.

Înaltă, cu părul auriu revărsat peste umerii laț, penetra orice rezistență cu vioiciunea ochilor săi negri, care mai mereu alergau, căutând ceva sau doar încercând să înmagazineze cât mai multe imagini din lumea înconjurătoare. Niciodată ostenită sau cătrănită, Antoaneta robotea din zori până târziu în noapte, având grijă să nu își neglijeze vreo îndatorire transmisă încă din fragedă pruncie de didacticismul unei mame zeloase, preocupată să nu-și facă neamul de răs și ocară.

Primind credința pe linie ereditară, era o aprigă și constantă vizitatoare a bisericii, cu precădere duminica și-n zilele de sărbătoare, închinându-se

oriunde zărea o biserică, dar și atunci când, mergând pe te miri ce drum auzea glasul clopotelor. Ca o dovadă a devotamentului său față de Dumnezeu ticsise cu icoane pe rețelele dinspre răsărit al dormitorului, respecta cu sfințenie sărbătorile din calendar și întotdeauna se arăta milostivă față de semenii săi.

Dincolo de indestructibila ei ardoare ortodoxă, trăsăturile chipului său nu trădau, nici măcar cătuși de puțin, stoicismul și abnegația. Exista la Antoaneta Măcelaru, mai ales în mimica feței, ceva care o diferenția de celelalte femei evlavioase. Poate felul în care arcuria anumite cuvinte, poate felul în care îngenunchea cu o anumită noblețe care încă nu cunoscuse încă resemnarea. Acel ceva, ca un ingredient secret al bucătarilor de elită care nu va fi divulgat decât în ultima clipă a vieții unei persoane de maximă încredere o învelea pe Antoaneta într-un soi de erotism pur și devastator, îmbietor și insinuant, fără a avea nici măcar pentru o clipă pretenții de divă asupritoare. Nimeni nu putea să spună cu exactitate ce anume avea ea în plus față de celelalte femei evlavioase. Dar totuși avea.

În ciuda traiului modest, pe care anumite întâmplări ale vieții o siliseră să-l adopte ca pe o unică metodă de supraviețuire, această femeie avea o anumită maiestruozitate în gesturi care, amestecată cu o anumită lentoare a siguranței de sine, îi oferea o aureolă care impunea un netăgăduit respect. Poate că era doar modul în care învățase să accepte sau, dimpotrivă, poate chiar felul în care luptase și încă mai luptă cu anumite clipe în care a avut senzația nesfârșitei alunecări în gol.

Glasul său, întotdeauna cuprins de o molipsitoare melodicitate, elibera cuvintele într-o modalitate care te obliga să o ascuți oriunde și oricând. Însă Antoanetei nu-i plăcuse niciodată să vorbească mult, adoptând mai mereu un limbaj laconic, însoțit de gesturi extrem de elocvente, de parcă ar fi vorbit în fața unui larg auditoriu, reușind mai mereu să spună suficient de multe în cuvinte puține care, într-un flux reflux oscilatoriu, erau când maleabile, când tăioase.

Nu se plângea niciodată, deși viața nu fusese tocmai dreaptă cu ea, lăsând-o văduvă încă de la vârsta de douăzeci și cinci de ani, când alte tinere de abia începeau să se gândească la măritiș. Astfel, fusese silită, după ce în anul următor îi murise și mama, să renunțe la postul de învățătoare. Cineva trebuia să aibe grijă de micuța Cristina.

Dar acum, după ce trecuse prin furcile caudine ale unei vieți aflate mai mereu la limită, tot mai avea curajul să zâmbească, la fel de larg și sincer, în ciuda faptului că *măine* însemna pentru ea doar o nouă zi de luptă. Trebuia să fie mereu cu ghearele pregătite să înhațe orice clipă de efemeră fericire, mereu privind în cele patru puncte cardinale ale existenței în căutarea anumitor oportunități.

Luptase pentru ea, pentru Cristina, nepermițându-și să se simtă vreodată ostenită. Amândouă se întrețineau din meditațiile oferite câtorva copii din familiile ceva mai înstărite.

Ceva mai târziu, printr-un favorabil concurs de împrejurări, numărul elevilor veniți la meditație crescuse în mod considerabil. Elevi ai ciclului primar, liceeni și studenți, ajutau la bunăstarea familiei Măcelaru.